

Juryrapporten

toneel en muziektheater

2006

Stedelijk
Hageveld bb
Coornhert bb
Coornhert
ECL

Voorstelling: **De kleine prins**

School: Stedelijk gymnasium
Datum: 22 februari 2006
Jury: Karla Toxopeus, Ingrid van de Kasteele

Inleiding

De jaarlijkse toneelproductie van het Stedelijk vindt dit jaar weer plaats in het Patronaat. Adeline Koppius is het gelukt de juryleden tijdig te onderscheppen en doet wat zij kan om een goed gastvrouw en vertegenwoordiger van het Stedelijk te zijn. Gelukt! En bedankt Adeline, we voelden ons zeer welkom. Alleen, sorry, waarom pas een week tevoren de aankondiging? Scholen maken toch een jaarplanning? Maar dit geldt dus meer in het algemeen en beslist niet specifiek voor deze school.

Het stuk

Dit jaar staat “De kleine prins” van Antoine de Saint-Exupéry op het programma. Elias van Zanden, die volgend jaar zijn zilveren jubileum (!) als regisseur bij het Stedelijk beleeft, heeft van het dunne boekje een avondvullende voorstelling gemaakt. Het verhaaltje is bekend. En zo niet, dan wel na het zien van de voorstelling, want het verhaal wordt letterlijk gevolgd. Het verhaal leent zich goed voor een schoolvoorstelling: simpel maar wel met een boodschap hier en daar. Hetzelfde geldt voor de humor. En: het stuk is door de regisseur zodanig bewerkt dat er veel leerlingen mee kunnen doen.

Het is wel een enorm praatstuk. En hoewel de tekstkennis perfect was, was vooral het gedeelte voor de pauze eigenlijk slaapverwekkend. Te weinig boeiend, te weinig te zien, te weinig afwisseling, alleen luisteren. Diverse leerlingen hadden hun korte ‘moment of fame’ in kleine rollen, al leek het soms moeilijk voor ze te zijn om die momenten ook te ‘pakken’. Af en toe tussen door een groepje om het geheel wat aan te kleden. Maar juist die groepjes deden eerder afbreuk aan het geheel, dan dat ze iets toe voegden. De meeste deden weinig geïnspireerd hun ding. We kregen niet de indruk dat deze leerlingen echt wisten waarom ze deden wat ze deden en, erger nog, we kregen niet de indruk dat ze er veel plezier aan beleefden. Gelukkig werd dit na de pauze beter.

Spel en muziek

Het spel niveau van de meeste rollen was redelijk. Gijs Millaard, als de kleine prins, liep onschuldig lief en naïef over het podium. Zijn lappen tekst kwamen er vlekkeloos uit. Van de kleinere rollen viel ons Anne-Marije Huijboom op, door haar prachtige manier van bewegen. De kleine prins ging hier goed in mee. De diverse bloemen waren minder overtuigend. Vooral het groepje rozen, dat er prachtig uitzag, (alle kleding trouwens, compliment voor Mirjam Hoogendoorn en Mik Rozendaal) zat er wat verloren bij.

Maar de topper voor ons was Duco van Lansschot als de vos. Fantastisch spel, beweging en tekstbeleving. Er zitten veel filosofische uitspraken in het stuk, maar Duco wist ze over het voetlicht te krijgen. En dat met een grote natuurlijkheid.

Wat een band! Heerlijk om als school de beschikking te hebben over zulke muzikale leerlingen. De muziek was mooi op zichzelf en prima als ondersteuning, met veel afwisseling. Daarom

vroegen we ons af waarom het slotnummer dan van een cd moet komen? Het orkest had vast ook een sfeervol slotnummer kunnen spelen.

Regie

Regisseur en schrijver. Altijd moeilijk om te schrappen in je eigen product, ook als blijkt dat tijdens het repeteren sommige scènes te lang duren. Moesten echt *alle* planeten aan bod komen? Wellicht was het beter geweest een of twee planeten uitgebreider te doen, met meer aandacht voor eerder genoemde groepjes en andere planeten in vertelvorm te laten passeren. Even apart planeet aarde, de opening na de pauze, mooi opgebouwd, mooie spanning en beweging, maar het duurde wel lang. Evenals de slotscène, op zich mooi, maar ook te lang. De discipline van de spelers bij op en afgaan: okay! Daar haperde het in het verleden wel eens aan. En, niet als kritiek bedoeld, maar al die microfoontjes; is een onderdeel van acteren ook niet zorgen dat je met je volume een zaal bereikt?

Techniek, decor, geluid en licht

Allemaal in orde. Een simpel doeltreffend decor. Licht en geluid to the point. Het beeldscherm had wel wat groter gemogen, zodat het meer onderdeel van het totaalbeeld was geworden. Want wat erop te zien was, was mooi!

Conclusie

Met zoveel medewerkers, moeten we ons beperken en kunnen niet iedereen noemen. Hoewel na afloop van de productie de leerlingen meestal blij zijn dat ze er deel van uit maakten en bij 'de toneelgroep hoorden', misten we in het begin vooral het spelplezier bij *alle* spelers. Later kwam dat wel goed op gang. In de pauze hadden wij nog wel wat twijfels, maar aan het eind van de avond gingen we toch met een positief gevoel naar huis.

Namens de jury
Ingrid van de Kasteele

De jury weet in dit stadium nog niet of er prijzen worden uitgereikt voor een totale voorstelling of dat we persoonlijke awards zullen toekennen. In dat laatste geval nomineren we Duco van Lansschot voor beste mannelijke bijrol.

Voorstelling: Die van mij
Datum: Vrijdag 7 april 2006
School: Hageveld
Juryleden: Ingrid van de Kastele, Karla Toxopeus, Steven de Jong en Maarten Balm

Inleiding

Een van de voordelen van het HIT-juryschap is dat we keurig gereserveerde plaatsen krijgen. Nu zelfs op de eerste rij. Ook werden we voorzien van een heuse persmap. Mooie voorwaarden voor wellicht weer een geslaagde toneelavond op het Hageveld. Alle plaatsen zijn bezet. Ook door Thijs Romer en zijn vriendin Katja. Om te kijken of het jonge broertje van Thijs in de voetstappen van bijna al zijn familieleden kan treden. De sfeer op het toneel is die van een schoolkamp. Terwijl we die sfeer rustig aan het 'opsnuiven' zijn verzoekt de regisseur ons, behalve of we willen checken of de mobiele telefoons uit zijn, of we tijdens deze montagevoorstelling willen wachten met klappen tot het eind. Zo... die durft.....

De voorstelling

In de persmap lezen we dat 'Die van mij' gaat over pubers die met elkaar het gesprek aan gaan over hun ouders. Ouders om wie ze lachen, aan wie ze zich ergeren en voor wie ze zich schamen. Tijdens het stuk komen ook de ouders aan het woord. Vaak gespeeld door het kind zelf.

We begrepen dat sinds november de leerlingen wekelijks bij elkaar kwamen. Steeds kregen ze een opdracht van regisseur Jan Verhoeven om over een aspect van de relatie tussen hen en hun ouders na te denken. Onder meer over het krijgen / hebben van kinderen, over sex, over teleurstellingen. Aan de hand van deze verhalen maakte de regisseur deze voorstelling. Met achttien leerlingen/ acteurs die vaak zelf hun eigen ervaringen speelden.

Spel en regie.

Inderdaad een montagevoorstelling met talloze scènes waarin de leerlingen zoon, dochter, vader of moeder speelden. Een goede vondst en prima uitgewerkt vonden we dat een aantal keren hetzelfde verhaal belicht werd vanuit het kind en vanuit de ouders. In zo'n geval werd het kind en de ouder door dezelfde persoon gespeeld. Ook als er een dialoog tussen beiden plaatsvond was het dezelfde leerling.

Er was een ruime speelvloer die door simpele veranderingen van m.n. tafels en licht een andere locatie suggereerde. Voor op het toneel stond een lange rij tafels met vijf draaitafels erop, en achterin stond ook een lange rij, parallel aan de eerste. Daar weer achter tegen de achterwand lagen alle kledingstukken en attributen. Heel simpel maar heel doeltreffend.

De plaats waar het zich afspeelt, wordt niet genoemd maar het lijkt een slaapzaal van bijv. een jeugdherberg te zijn. Waar de klas een aantal dagen verblijft. Een ideale periode en locatie om allerlei ervaringen met elkaar te delen. En dat gebeurt. Volop. In vele scènes, waarvan er geen een zelfs maar matig was.

In het begin kruipt iedereen in zijn of haar slaapzak en om beurten vertellen ze een/ hun verhaal. Extra de moeite waard waren onder meer de volgende scènes:

- In het begin is er een feest. Om beurten wordt er een singletje of LP op de draaitafel gelegd. Muziek van hun ouders. O.a. Supertramp, Abba, en uiteindelijk One Step Beyond, van Madness waarop door de hele groep synchroon gaat bewegen in een ska-dans.
(gebeurde overigens ook in het toneelstuk bij Cloaca. Leuke overeenkomst)
- Later: een viertal kinderen die om de beurt een verhaal vertellen over hun vader: o.a. over alcohol, over zijn kookkwaliteiten. Later in het stuk horen we de vaders.
- Leuke discussie tussen een vader en moeder over exploderen versus imploderen
- Zeer natureel gespeeld echtpaar dat overlegt over wel of juist niet naar Cuba.
- Weer later horen we de melodie van Du, vier jongens zingen mee terwijl stelletjes slijpen, maar ook het muurbloempje wordt even neergezet,
- Man en vrouw: ruzie in die grote kale ruimte terwijl de andere spelers zich achter de achterste rij tafels hebben opgesteld. Ruzie slaat om in overleg
- Zeer mooie aangrijpende monoloog van een stevig gebouwde, sportieve jongeman. In T-shirt en boxershorts. Zeer invoelbaar vertelt hij over de scheiding van zijn ouders en hoe alles opgedeeld werd en dat hij zichzelf intapete om te voorkomen dat zijn ouders ook hem in tweeën zouden delen.
- Zeer mooi a capella gezongen Teach your children
- Vader die sexuele voorlichting geeft en het hele ensemble dat om hem heen ligt en gedurende zijn verhaal een orgasme krijgt.
- Dochter vertelt over moeder die drie bestelbusjes kan vullen met huishoudapparatuur en een andere leerlinge die juist niets van haar moeder weet
- Het slot: mooie muziek van Eric Clapton, Let it grow, kussengevecht, een kussend stel en een gesprek van een jongen met zijn vader waarin hij zijn vader vertelt dat hij voor het eerst geneukt heeft.
- Heel mooi: de meisjes die citeren wat hun ouders zoal in hun poesiealbum hebben geschreven.

Om maar een paar voorbeelden te noemen. Prachtig

U begrijpt het al: er werd prima gespeeld door alle leerlingen. Echt geen een uitgezonderd. Zowel in monologen, dialogen en tijdens het ensemble spel.

Iedereen speelde met volle overtuiging. Het feit dat sommige een eigen ervaring speelden zal hier toe wel aan hebben bijgedragen. Knap ook dat er door iedereen, ook als ze niet in de spotlight stonden, goed werd door gespeeld.

De regisseur en de leerlingen hebben een geweldige prestatie geleverd. Zeer gemotiveerde en geconcentreerde leerlingen en een regisseur die daar ongetwijfeld zeer hard en consequent aan gewerkt heeft. Die alle verhalen tot een zeer fraai geheel heeft gemaakt. In tekst maar ook in spel. Alles zeer geloofwaardig. Een mooie afwisseling van humor, gevoeligheid, verdriet. Gelardeerd met lekkere muziek. (Leuk om alle deuntjes uit mijn tienertijd te horen)

Techniek, decor.

Foutloos. Geen onnodig gesjouw met decorstukken, geen niksige deuntjes, Mooi lichtplan etc. Ook de leerlingen wisten goed wat ze wanneer moesten doen.

Conclusie.

Tja. Hoe is het mogelijk dat we een rapport afleveren zonder ook maar een wanklank. Dat kan niet. Het kan dus wel. Sterker nog: het zou dit stuk absoluut niet misstaan om te proberen ook buiten school te gaan spelen.

De verwachting die Jan Verhoeven aan het begin schepte toen hij ons vroeg geen open doekjes te geven werd dus absoluut niet beschaamd. Integendeel. De voorstelling overtrof al onze toch al hooggespannen verwachtingen. We hopen dat het Hageveld dit heel lang kan vasthouden.

Ayla, Bart, Christiaan, Denise, Felix, Jens, Job, Joe, Leander, Levana, Loetje, Lynn. Mathijs, Merel, Merlijn, Nanette Sarah, Tissy, Alex, Dieuwert, Mark, Timber, Patrick, Pien en Willemijn. En Jan Verhoeven : graag tot volgend jaar.

Namens de jury: Maarten Balm
Juryrapport bovenbouw Coornhert Lyceum

PARTY TIME

Harold Pinter

Regie: Piet Spee

Gezien: 1 april

Aanwezige juryleden: Steven de Jong, Ingrid van de Kastele

Inleiding

Een groep decadente mensen bevindt zich op een feest. Ze hebben het over hun luxe vakantiebestemmingen, tennis- en zwemclubs, vrouwen en relaties, maar niet over wat er buiten gaande is. De vrouwen vragen zich af en toe nog af wat er toch aan de hand is, maar de heren vermijden het antwoord. "Ach, er is gewoon wat." Een andere terugkerende vraag in het stuk is: wat is er met Jimmy gebeurd? Maar ook dit is, om het personage Terry te citeren, geen onderwerp van gesprek. Pas aan het eind verschijnt Jimmy als een soort geest op het podium en eindigt het stuk met een poëtische monoloog.

Deze eenakter van Harold Pinter is een zeer politiek geladen voorstelling, waarin heel veel wordt overgelaten aan de verbeelding van de toeschouwer. Wat is er buiten toch aan de hand? Een staatsgreep? En wat is er met Jimmy gebeurd? Is hij dood of zit hij opgesloten? Wie zijn al deze mensen eigenlijk? Het antwoord wordt niet gegeven, maar overgelaten aan de fantasie van het publiek

Een zeer moeilijke voorstelling om te spelen. Het komt dan ook niet vaak voor dat een middelbare school zo'n stuk speelt. Te moeilijk voor scholieren misschien? De bovenbouw van het Coornhert Lyceum heeft bewezen van niet.

Spel & regie

Omdat het stuk werd gespeeld door een kleine groep geselecteerde bovenbouwers lag het acteer niveau hoog. Je kon duidelijk zien dat er hard gewerkt is aan de verschillende karakters. Iedereen bleef het hele stuk heel goed in zijn of haar rol. De teksten van Pinter zijn raar en vervreemdend, toch hebben we bijna niemand kunnen betrappen op een verspreking. De tekstbehandeling was heel secuur. De dansjes en het stille spel van de twee kelners waren leuk. Het moet een grote uitdaging geweest zijn om met een groep leerlingen dit stuk van Pinter te gaan spelen. Fantastisch natuurlijk als regisseur om met zo'n kleine groep goede spelers te werken. We hebben begrepen dat er in het begin stadium een aantal stukken waren en dat de leerlingen uiteindelijk dit stuk gekozen hebben om te gaan spelen. Bij zo'n stuk komt veel meer kijken dan alleen een rol spelen. Er wordt gediscussieerd over de schrijver en wat hij met dit stuk bedoeld zou kunnen hebben, wat je er allemaal uit kan halen en wie al die verschillende personages eigenlijk zijn. Ook goed dat er de eerste avond een nagesprek heeft plaatsgevonden tussen het publiek, de spelers en de regisseur. Dit alles komt een toneelvoorstelling ten goede. Of het publiek de voorstelling helemaal begrepen heeft, dat vragen wij ons af. Misschien hadden jullie elke avond een nagesprek kunnen houden.

Decor, kostuums & techniek

Deze waren simpel, maar to the point. Op een televisie waren nieuwsbeelden te zien om aan te geven dat er buiten de muren van dit feest van alles aan de hand is. Een mooi idee. Stond deze tv bewust zo ver buiten het toneelbeeld? Verder was het toneelbeeld sober, maar esthetisch, met als eyecatcher een mooie sofa. Hetzelfde geldt voor de kostuums. Allemaal chique in

zwart/wit. De mannen mooi in pak, de vrouwen in elegante jurkjes. Ook aan de grime is aandacht besteed. Dit was allemaal gewoon duidelijk en goed en paste in de sfeer van het stuk. Wij willen als jury roken natuurlijk helemaal niet stimuleren, maar binnen dit toneelbeeld was het absoluut een toegevoegde waarde. Zoals ook de plastic glaasjes, waarvan we eerst dachten: "waarom geen echte glazen?". Maar het geluid van, steeds meer, vermorzelde glaasjes had een niet te mis te verstane lading.

De muziek was mooi en volgde de opbouw van het stuk. Het begon met swingende dansmuziek, maar werd langzamerhand steeds meer suspense-achtig. Wij vonden dat er misschien iets te veel muziek in zat. Door na bijna elke scène een muziekje te draaien werd het een beetje systematisch.

Het geheel was goed belicht, met als hoogtepunt de opkomst van Jimmy aan het einde. Door achter hem een lamp te plaatsen was alleen zijn silhouet zichtbaar en dit leverde een mooi toneelbeeld op.

Wij begrijpen niet helemaal waarom er gebruik werd gemaakt van spraakmicrofoontjes. Het is natuurlijk een luxe dat de school erover beschikt, maar het maakt het stuk wel een beetje afstandelijk, omdat alle stemmen even hard klinken. Je hoort geen verschil tussen iemand die voor en iemand die achter op het podium staat. Bovendien wordt geschreeuw een oorverdovend geluid. En met zo'n kleine groep goede en ervaren spelers moet het toch mogelijk zijn om zonder microfoontjes te spelen.

Conclusie

Een positief verhaal. Er werd goed gespeeld en het zag er allemaal mooi en verzorgd uit. Met de keuze van dit stuk heeft de jury toch moeite. Het is erg kort en er gebeurt eigenlijk weinig (ook in de personages zit niet echt ontwikkeling). Misschien was een ander stuk van Pinter geschikter geweest. We zijn dan ook benieuwd uit welke stukken dit stuk gekozen is. Toch vonden wij het een geslaagd project en over de uitwerking ervan zijn we positief. Knap gedaan.

Namens de jury: Steven de jong

Voorstelling:Tijl Uilenspiegel

Datum: 25 april
School: Coornhert
Jury: Maarten Balm, Steven de Jong, Karla Toxopeus

Inleiding

Dit jaar heeft het Coornhert voor de eerste keer een aparte bovenbouw- én een grote schoolvoorstelling. De regie van dit brede schooltoneelstuk is voor het eerst helemaal in handen van Sonja Siddré. Zij heeft ervoor gekozen met de leerlingen een toneelbewerking van de verhalen over Tijl Uilenspiegel op te voeren. Ze licht deze keuze in een interview in het (weer mooi verzorgde) programmaboekje. Haar idee is dat Tijl Uilenspiegel juist ook zo geschikt is voor deze jongeren omdat Tijl mensen voor de gek houdt op een manier die hen met hun eigen domheid en goedgegelovigheid confronteert.

Inhoud van het stuk

De eerste scène is een muzikale inleiding waarin we Tijl, die heeft gezegd te kunnen koorddansen, bij een demonstratie van zijn kunnen in het water zien vallen. Hij wordt vervolgens door de dorpelingen belachelijk gemaakt, maar weet ze vervolgens toch te overtuigen van het idee dat hij zou kunnen vliegen. Als dat niet waar blijkt, is het hele dorp weer kwaad op de 'bedrieger', al probeert zijn moeder hen er nog zo van te overtuigen dat Tijl heus een hele lieve, goudeerlijke jongen is. Vervolgens licht Tijl de kleermaker op door deze een pak te laten maken dat hij zal betalen met de helft van zijn eerstverdiende loon. De kleermaker ontsteekt, als dit twee euro blijkt te zijn, opnieuw in woede.

Tijl ziet zich genoodzaakt het dorp te verlaten en trekt de wereld in. In een overvol ziekenhuis vertelt hij de overspannen verpleegster dat hij ervoor zal zorgen dat al haar patiënten de volgende dag verdwenen zullen zijn. Wat hij haar niet vertelt, is dat ze op de vlucht zijn geslagen, omdat hij hen heeft gezegd dat hij de volgende ochtend één van hen tot as zal verbranden om een medicijn te fabriceren. Als de volgende dag de patiënten nog zieker dan zij al waren weer naar het ziekenhuis terugkeren, is Tijl alweer op weg naar het volgende dorp. Daar doet hij zich voor als fijnproever van het Koninklijk huis en als beroemd schilder steelt hij de jas van de minister-president en krijgt deze hem uiteindelijk te pakken. Hij wordt vervolgens vrijgelaten op voorwaarde dat hij nooit meer een voet op de landsgrond zet. Later wordt Tijl nogmaals gearresteerd. De minister-president zal hem nu voor zijn wandaden berechten. gezeten aan een 5 meter hoog bureau torent de minister-president boven de beklagde, zijn liefhebbende moeder en de op bloed beluste gedupeerden uit. Hij is echter niet in staat Tijl te veroordelen, want deze heeft altijd de waarheid gesproken. Uiteindelijk wil hij hem veroordelen omdat hij zich op verboden grond bevindt, maar ook hierin is Tijl hem te slim af: hij staat in een kruiwagen, op een hoopje grond van zijn thuisland.

Spel en regie

Tijl is goed consequent neergezet als een wat slungelige, soms bijna irritant slome jongen, die soms opeens een totaal andere gedaante kan aannemen (zoals in de scène met de dokter). De rol van de minister-president werd erg leuk vervuld door Sipke Zeijl, die zijn teksten (net als Tijl overigens) erg goed plaatste.

De spelers bleven eigenlijk allemaal voortdurend in hun rol, wat heel knap is. Aan het stille spel was duidelijk veel gewerkt. Wel vonden we het jammer dat ze allemaal toch erg clichématig

bleven. De accenten, die zowel Tijn als de andere spelers vaak aannemen, versterken dit effect. De burgemeester praat bekakt, de bakkervrouw is plat. Waarom niet eens een keer juist andersom? De gebochelde edele was daarentegen juist wel een leuk er verrassend detail. De teksten waren allemaal goed geplaatst (een hele prestatie) maar klonken soms wel erg ingestudeerd, bijna alsof iedere lettergreep en iedere klemtoon was voorgekauwd.

De scène in het ziekenhuis was een echt hoogtepunt. Hij zat strak in elkaar en er werd erg leuk gespeeld door zowel de verpleegster als door Tijn. De grote groep zieken is strak neergezet en komt ook goed tot zijn recht. Dit is bovendien de enige scène waarin ook echt iets van de serieuze ondertoon die de regisseur in het stuk wil leggen bovenkomt, terwijl hij toch niet belerend wordt. Precies goed. Knap.

Aan de mis en scène in het algemeen is erg veel aandacht besteed en dat is de zien. Wel ligt het tempo in de meeste scènes voor de pauze wat te laag. Dat had niet gehoeven, zoals blijkt uit de scène tussen het volk en de minister-president in de rechtszaal, die juist wel heel goed loopt, ook al zijn er zoveel leerlingen op de vloer.

Tenslotte, al klinkt het misschien wat flauw, is het jammer dat juist bij een stuk waar zoveel zorg is gaan zitten aan zaken als strakke mis en scène en tekstbehandeling, bepaalde dingen niet duidelijk worden gekozen. De ene keer met een echt muntstuk in je hand staan en de volgende keer 'zogenaamd' geld geven is een onnodige slordigheid.

Techniek, decor en kostuums

Wat een luxe om zoveel microfoontjes te hebben! En wat leuk dat op deze manier dingen als op 5m hoog een scène spelen mogelijk zijn. Wel jammer dat er ook zoveel geschreeuw (of in het begin: gezongen) werd, wat het de microfoontjes helaas soms tot een oorverdovend lawaai leidde, ook al deden de technici nog zo hun best. Daarover kan volgende keer misschien beter worden nagedacht. De changementen duurden volgens ons echt onnodig lang. Waarom elke keer helemaal die lichten uit? En waarom de muziek niet vast onder het changement laten instarten in plaats van daarna? Dat zou een hoop schelen. Ook de scènes van de moeder van Tijn die haar zoon mist in een changement waren een goede oplossing.

Het decor is leuk minimalistisch, met hangende, draaiende panelen waarvan er bij elk bedrijf één wordt omgedraaid. Deze vormen samen een abstracte plattegrond van het Rijnland waar Tijn doorheen reist. Ook het detail dat Tijn niet van een heel dak, maar van een heel klein in de lucht zwevend hoekje dakrand afspringt is leuk bedacht. Er is duidelijk veel aandacht aan het decor besteed, dat is ontworpen door de 5VWO-klas en ook door leerlingen in elkaar is geknutseld.

De kostuums waren ook goed verzorgd, aan ieder kostuum was echt aandacht besteed, ook weel door groepjes leerlingen onder leiding van twee begeleidende docenten. Het leuke was dat ze heel eclectisch waren, met traditionele elementen als bakkersmutsen, maar ook met allerlei verwijzingen naar meer moderne soorten mode, zoals de enorme kraagpunten van Tijn's nieuwe pak, en dat dit samenraapsel toch echt één geheel vormde. Ontzettend mooi gedaan, leuk dat daar ook door leerlingen zoveel aandacht aan wordt besteed.

Conclusie

Ten eerste vinden we het ontzettend leuk dat zoveel leerlingen op een volwaardige manier met de verschillende kanten van het theater bezig zijn. De kostuums, het decor en de grime maakten

echt een belangrijk deel van het geheel uit. Wat het stuk betreft: de regisseur en de spelers hebben zeker iets bijzonders neergezet. Er werd mooi strak geregisseerd en de spelers bleven steeds goed spelen. Zeker voor een 'brede' schoolvoorstelling is dat erg knap. Het gebrek aan tempo in veel scène's voor de pauze deed helaas afbreuk aan deze uitmuntende prestatie.

Veel daarvan hangt naar onze smaak samen met het gebrek aan opbouw. Dat komt deels door de keuze van het stuk, maar ook deels door de keuze om bij Tijn's eerste 'streek' al meteen het hele dorp verontwaardigd te laten zijn. Op die manier zit er weinig ontwikkeling in: iedereen vindt Tijn een bedrieger, en blijft dat het hele stuk vinden. Bij het bedrog komt bovendien weinig gevoel kijken, de boosheid wordt alleen schreeuwend geuit en Tijn reageert er ook nauwelijks op.

Het is, ondanks de pogingen van de regisseur om maatschappijkritische kanten te belichten, een vrij flauw en braaf stuk, dat bovendien al helemaal van tevoren in het boekje wordt uitgelegd. Je ziet dus steeds al van verre aankomen wat Tijn zal doen, en hoe iedereen daarop reageren zal. Dit had zeker niet gehoeven, de spelers brachten het stuk helder genoeg om het ook zonder deze informatie vooraf goed te kunnen volgen.

Namens de jury: Karla Toxopeus

Voorstelling: Hollywood aan de Emmakade

Datum: 26 april
School: ECL
Jury: Maarten Balm, Steven de Jong, Karla Toxopeus

Inleiding

Een novum op het ECL: een stuk dat geschreven is door regisseur Emmens samen met Clarence Tan, een leerling uit 4 HAVO. Uit het programmaboekje blijkt dat de twee behoorlijk hebben uitgepakt: er is een celebrity award show georganiseerd. De (mooi verzorgde) schoolkrant staat bol van de roddels... En waarom 24 messen, 24 lepels, 24 vorken, 3 opscheplepels en 1 slacouvert??

De voorstelling

Het stuk begint spectaculair: Buiten moeten de toeschouwers als echte celebrity-watchers achter een koord wachten op de sterren, die per boot aan komen varen. Ze worden begroet door luid gejuich en een paparazzi-circus. Als de kandidaten hebben plaats genomen in de zaal volgt het publiek gespannen.

In de zaal speelt een goede band, worden we welkom geheten door drie presentatrices, en begint de show met een spetterende dans van een groep prachtig gekostumeerde danseressen die een jaren '20-dans uitvoert. De show komt op gang en de genomineerden worden voorgesteld. Via 'live' videoverbindingen (leuk idee) is er bovendien contact met de grote ster van de avond: filmacteur en soapie Charles Ripley. Zijn hele familie is ook aanwezig op deze belangrijke avond. Maar dan slaat het noodlot toe: Charles is vermoord, met 23 messen uit zijn bloedeigen, onlangs ontvreemde, bestekcassette. Iedereen is geschokt, vooral als blijkt dat de dader zich onder de gasten en genomineerden bevindt. En bijna iedereen lijkt wel een motief te hebben om Charles te vermoorden...

Na de pauze gaat het stuk verder op het politiebureau, waar de hoofdinspecteur met een groep agenten de verdachten groepsgewijs ondervraagt. De verdachten weren de beschuldigingen pratend, grappend en zingend van zich af. Zelfs een door de agenten bedachte reconstructie van de moord blijkt niet naar de dader te lijden. Totdat een belangrijk stuk bewijsmateriaal gevonden wordt: een stuk van de glazen bol van paranormaal adviseur Carmen Rabdomant. Zij bekent vervolgens uit liefde de moord te hebben gepleegd om ritueel met hem te kunnen versmelten. In een indrukwekkend lied op de melodie van 'My Way' wil ze vervolgens ook de hand aan zichzelf slaan om in de dood één te worden met haar Charles. Maar de agenten grijpen op tijd in en ze eindigt in het gevang. De feestgangers blijven wat verbouwereerd achter, maar herinneren zich dan dat alles in gereedheid is gebracht voor een fantastisch slotfeest van de award show. Even twijfelen ze: kan dat wel, na alles wat er gebeurd is? Maar deze twijfel verdwijnt al snel: in de slotscène geven ze zich over aan een massale, aanstekelijke zang- en danspartij. Vooral bij dit laatste gezamenlijke lied spatte het plezier er bij alle spelers vanaf. Heel erg leuk om te zien.

Het is heel positief dat de leerlingen zelf zoveel inbreng hebben. De zelfbedachte scènes van de Beveiligingsagenten waren een hoogtepunt in het stuk.

Het stuk zelf zou wel wat moeilijker en uitdagender kunnen, zowel in wat meer gelaagde personages als in een wat complexer verhaal, hoewel dat in dit geval natuurlijk een duidelijke

keuze (en voorliefde) van de regisseur is. De liedjes waren allemaal klassiekers en de personages waren allemaal ook behoorlijk stereotiep. Dat maakte het geheel erg voorspelbaar.

Spel en regie

Een aantal spelers sprong eruit door sterk en constant spel. Met name roddelbladjournaliste Dafne Holtland en paranormaal adviseur Sabien Bosselaar waren altijd in hun rol en beschikten over een knap gevoel voor timing. Het stille spel van de spelers op de tribunes was vaak goed, maar op de vloer was het soms wat mager. Vooral bij de scènes met de journalisten en de agenten was het soms meer allemaal om de beurt een zin zeggen (wordt vaak gedaan met onervaren spelers, maar is voor hen juist heel erg moeilijk), dan wordt er slecht doorgespeeld. Ook aan de tekstbehandeling van de leerlingen schortte het nog wel eens. In een aantal scènes verspraken de spelers zich vaker wel dan niet. En helaas was het soms zelfs onverstaanbaar.

Het is leuk dat de school zo'n goede band heeft. Op een aantal momenten sluiten muziek en spelers ook erg goed op elkaar aan, zoals in het eindlied van de paranormaal begaafde en bij het liefdeslied 'Je t'aime'. Maar het zijn wel erg veel liedjes, en de overgang naar een liedje was ook nog wel eens wat abrupt. Bovendien stonden de spelers de liedjes niet altijd even geïnspireerd te zingen. Minder liedjes, of kortere liedjes zouden het tempo van de voorstelling ten goede zijn gekomen. Een strakkere regie op dit punt was zeker welkom geweest.

Bij scènes met veel leerlingen op de vloer was de mis en scène wel eens erg rommelig. Het ziet eruit alsof daar niet veel aandacht aan is besteed. Veel spelers hadden (misschien daarom) in deze scènes de neiging zich achter elkaar te verschuilen.

Techniek, decor en kostuums

Op de techniek was niets aan te merken, goed verzorgd. Het decor was erg simpel: twee tribunes, één voor de genomineerden en één voor de genodigden en een uitrollend scherm waarop gebeamd wordt. De kostuums zijn wat uitgebreider, met name de presentatrices en de danseressen zijn mooi gestyld.

Conclusie

Het stuk was erg leuk, met een aantal komische hoogtepunten, maar miste op een aantal punten scherpte en timing, wat zorgde dat het helaas te vaak sleepte. Dat was jammer omdat een aantal stukken juist zo lekker strak en explosief was. We hadden het gevoel dat een strakkere en meer duidelijk gekozen lijn in de regie welkom was geweest. Wat betreft het stuk hebben we gehoord dat de regisseur van plan is een nieuwe weg in te slaan en bij het volgende toneelstuk een veel serieuzere toon aan te slaan. We zijn erg benieuwd.

Namens de jury, Karla Toxopeus